

WWW.

DanoveZakony365.cz

DonauMedia

DAŇOVÁ JUDIKATURA

Přelomové rozsudky Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ovlivňující daňovou praxi

Díl I.

9788081831423

SPV

SPOLEČNOSTI
PRO VÁS

PRODEJ
A ZAKLÁDÁNÍ
SPOLEČNOSTÍ

E-book, bezplatné bonusy:

Načtěte QR a odešlete SMS na +420 739 866 871

Podrobnosti na www.DanoveZakony365.cz

Publikace
obsahuje:

365
servis

On-line
zákony

E-book
v pdf

STORMWARE
POHODA
Ekonomický software

www.pohoda.cz

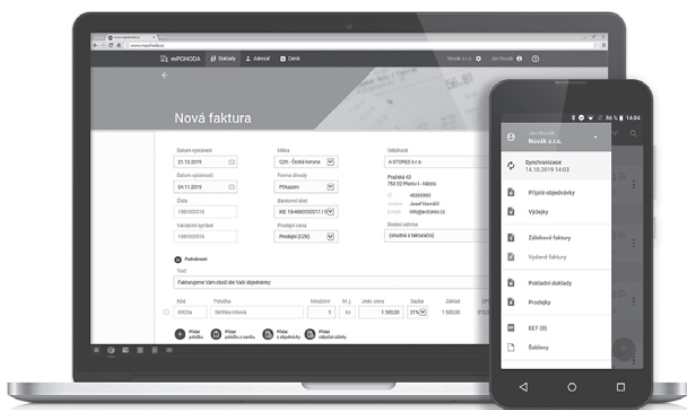
Mobilní aplikace pro fakturaci a prodej

Prodáváte přímo u zákazníků? Chcete doklady své účetní zasílat elektronicky? Podívejte se na možnosti aplikací z dílny STORMWARE, které snadno napojíte i na přenosnou tiskárnu a další prodejní hardware.

mPOHODA

Aplikace s komplexnějšími funkcemi, která zastane celý obchodní proces – od objednávky přes fakturu až po upomínky.

- I v terénu máte po ruce potřebné doklady – faktury, prodejky, pokladní doklady, objednávky, výdejky...
- Jednodušší komunikace účetních a jejich klientů, doklady sdílíte online
- Ve verzi Start je aplikace zcela zdarma

mKasa

Aplikace, která funguje jako jednoduchá kalkulačka, a tak je ideální pro rychlý mobilní prodej.

- Vystavení dokladu zvládnete na 3 kliknutí
- I mimo kancelář prodáte zásoby ze svého účetního programu POHODA
- Zdarma k programu POHODA i aplikaci mPOHODA

www.mpohoda.cz

www.mkasa.cz

Daňová judikatura (I. díl)

V prvním dílu jsou soustředěny především judikáty z posledních let, které mají vazbu na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie nebo zásadním způsobem ovlivnily rozhodovací praxi tuzemské daňové správy nebo přímo vyvolaly výklad a změnu daňové legislativy.

Důkazní břemeno u nároku na odpočet daně při zapojení do podvodného řetězce Strana 4	Adekvátnost sankce za opomenutí daňové povinnosti a posouzení okolností u poplatníka Strana 14
Kompletní spisová dokumentace vedená daňovými orgány jako předpoklad řádného vedení daňového řízení Strana 17	Zadržování nesporné částky nadměrného odpočtu jako porušení vlastnického práva Strana 20
Běh lhůty pro stanovení daně v případě daňové ztráty Strana 24	Vznik nároku na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu Strana 28
Uplynutí lhůty pro stanovení daně a zákonnost zajišťovacího příkazu Strana 33	Posouzení důvodů obavy o budoucí dobytost daně Strana 38
Posouzení charakteru lhůty a jejího prodloužení Strana 42	Zadržování nesporné části nadměrného odpočtu jako porušení vlastnického práva Strana 44
Princip proporcionality při volbě procesních nástrojů k dosažení splnění daňové povinnosti Strana 47	Zpřístupnění závěrů hodnocení důkazů v odvolacím řízení Strana 53

DAŇOVÁ JUDIKATURA (I. díl, e-book v pdf). 1. vydání.

www.DanoveZakony365.cz

© 2021 DonauMedia, s. r. o., Tallerova 4, Bratislava. Pište nám na e-mail: newsletter@newsletter.cz. Vyrobeno v EU.

ISBN 978-80-8183-142-3

Upozornění: Znění textů v této publikaci bylo prověřeno s veškerou dostupnou péčí, vydavatel ani prodejce však nepřebírají žádné záruky za eventuální škody vzniklé jejím použitím a neodpovídají tedy za to, pokud by na základě textů zveřejněných v této publikaci kdokoliv konal nebo se zdržel konání a v souvislosti s tím mu vznikla jakákoliv škoda materiální nebo nemateriální povahy. Autorská práva k této publikaci jsou předmětem ochrany podle zákonů ČR a SR a vykonává je výhradně vydavatel. Rozmnožování a šíření jakýmkoliv způsobem celku nebo části této publikace bez výslovného písemného svolení vydavatele je zakázáno. Nerespektování práv vydavatele může vést k soudnímu postihu včetně povinnosti náhrady škody. Klíčová slova a právní věty vycházející z jednotlivých rozsudků a rozhodnutí formulovala a doplnila redakce a jejich znění není závazné.

SPV | SPOLEČNOSTI
PRO VÁS

**PRODEJ A ZAKLÁDÁNÍ
SPOLEČNOSTÍ ONLINE**

+420 775 588 338

www.spolecnostiprovaz.cz

Důkazní břemeno u nároku na odpočet daně při zapojení do podvodného řetězce

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

5 Afs 60/2017

30. LEDNA 2018

KLÍČOVÁ SLOVA: DAŇ Z PŘIDANÉ HODNOTY, DŮKAZY O ZAPOJENÍ DO PODVODNÉHO ŘETĚZCE, NÁROK NA ODPČET DANĚ

PRÁVNÍ VĚTA

Judikatura Soudního dvora Evropské unie požaduje po osobách povinných k dani z přidané hodnoty prověřování věrohodnosti obchodních partnerů v řetězci, ale tento požadavek nelze extenzivně a bez omezení rozšiřovat a dovozovat z něj, že povědomost a obezřetnost osoby povinné k dani má pojmout nekonečně dlouhý předchozí řetězec. Skutečnost, že osoba povinná k dani mohla, měla vědět nebo přímo věděla o veškerých předchozích dílčích transakcích, které správce daně při kontrole zjistil, prokazuje vždy pouze správce daně. Podloží-li osoba povinná k dani svou verzi o obchodní praxi a uskutečněných transakcích relevantními skutečnostmi, z nichž vyplývá, že tato obchodní praxe a transakce jsou standardní, je správce daně povinen přesvědčivě zdůvodnit, že se o běžnou obchodní praxi nejedná a z čeho tak usuzuje. Evropská judikatura předpokládá, že známkou podvodu je skutečnost, když jeden z účastníků řetězce daně neodvede a další si ji odečte a tím je narušena daňová neutralita. Za „jednu“ a „další“ osobu však nelze automaticky považovat „kteroukoliv“ osobu v řetězci. Vždy musí být prokázána skutková a příčinná souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu a vědomost o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání směřujícímu k vylákání odpočtu na dani mezi subjekty řetězce. Jinak by byla nepřipustně zakládána objektivní daňová odpovědnost kterékoli osoby povinné k dani zapojené v obchodním řetězci za pohyb zboží a plnění daňových povinností. Pod správné stanovení daně dle § 1 odst. 2 daňového řádu je tedy třeba zahrnout i to, že daň je stanovena tomu, kdo je k předmětné daňové povinnosti povinen a nelze připustit, že správce daně daň vyměří té osobě povinné k dani, u které je vybrání daně jednodušší a daňový výnos bude zaručen.

Tyto případy je třeba odlišit od zákonného institutu ručení, které zakládá solidární odpovědnost za podvod (čl. 205 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, § 109 zákona o dani z přidané hodnoty) a odepření nároku na odpočet daně je též třeba odlišit od ručení za daňovou povinnost jiné osoby.

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrda a Mgr. Ondřeje Mrákovy v právní věci žalobce: VYRTYCH a. s., se sídlem Bělehradská 314/18, Praha 4 – Nusle, zast. Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem, se sídlem AK SPOLAK advokátní kancelář, s. r. o, 8. Března 21/13, Liberec V – Kristiánov, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, č. j. 3 Af 29/2015 - 59, takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, č. j. 3 Af 29/2015 - 59, se ruší.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. 11554/15/5300-21442-711315, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20 342 Kč k rukám advokáta Mgr. Martina Vondrouše do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Stěžovatel se domáhá kasační stížností zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 11554/15/5300-21442-711315, ze dne 14. 4. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzena rozhodnutí správce daně ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za jednotlivá

zdaňovací období září – prosinec 2010 a období únor 2011 a duben 2011.

[2] Městský soud žalobu zamítl; ztotožnil se se skutkovým a právním posouzením věci žalovaným a v převážné míře s odkazem na jednotlivé body odůvodnění rozhodnutí žalovaného konstatoval, že stěžovatel neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně za rozhodná zdaňovací období ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a vzal za prokázané zapojení stěžovatele do podvodného řetězce na dani z přidané hodnoty.

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel považuje napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění neobsahuje srozumitelné důvody; soud pouze odkazuje na rozhodnutí žalovaného s tím, že skutečnosti zde uvedené nedefinuje a neurčuje; odůvodnění napadeného rozsudku je zcela nepřezkoumatelné. Soud má dle stěžovatele v rozsudku uvést veškeré podstatné skutečnosti a rozhodné údaje, to však není oprávněn učinit pouhým odkazem na rozhodnutí žalovaného. Rozsudek je tak nepřezkoumatelný, neboť k jeho odůvodnění je třeba přiložit i rozhodnutí žalovaného, jinak je rozsudek zcela neurčitý a zmatečný. Městský soud neuvádí žádné vlastní právní hodnocení důkazů a skutečností z jeho pohledu rozhodných pro posouzení věci, pouze opětovně odkazuje na rozhodnutí žalovaného, jeho odůvodnění formálně potvrzuje a činí je správným; základním argumentem městského soudu je pak obsáhlost daného rozhodnutí, resp. odůvod-

POHODA

Ekonomický software

Ideální
pro komplexní
zpracování účetnictví
a daňové evidence

www.pohoda.cz

mPOHODA

mobilní fakturace a prodej

Aplikace, se kterou
vystavíte doklady
z mobilu nebo tabletu

www.mpohoda.cz

nění žalovaného, které je z tohoto důvodu správné.

[4] Stěžovatel tvrdí, že se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi, které v žalobě uvedl, jedná se přitom o skutečnosti, které zcela popírají závěry, ke kterým došel jak žalovaný, tak poté městský soud. Městský soud dle stěžovatele zcela účelově ignoruje skutečnosti a důkazy, které svědčí ve prospěch stěžovatele, a naopak vyzdvihuje skutečnosti, které jsou mu v neprospěch. Konkrétně stěžovatel tvrdí, že se žalovaný ani městský soud nevypořádal především s tím, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise.

[5] Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatel věděl měl a mohl, že je součástí podvodného jednání. Ani v rozhodnutí žalovaného, ale ani v rozsudku není definováno a určeno, k jakému podvodu došlo, resp. mělo dojít, kdo jej spáchal a v čem přesně podvodné jednání spočívalo, a především, jaká byla aktivní účast stěžovatele na tomto tvrzeném, ale zcela neurčitěm podvodném jednání. Žalovaný a potažmo městský soud v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatuje, že z jejich pohledu stěžovatel nepostupoval s péčí řádného hospodáře, nejednal obezřetně a odpovědně ve smyslu judikatury NSS, a protože ignoroval údajné, blíže nespecifikované nestandardní okolnosti průběhu obchodního případu, dovozuji účast stěžovatele na podvodném jednání. Stěžovatel tvrdí, že naopak v průběhu daňového řízení prokazoval a před soudem tvrdil skutečnosti, které jej vedly ke zjištění, že z jeho dostupných a zjištěných informací nevyplynula jakákoliv obava, tím méně důvodná, že by se v daném případě mohlo jednat o podvodné jednání; má za to, že veškeré objektivně zjištělé informace svědčily o faktu, že se jedná o běžný obchodně-právní případ, který byl mimo jiné kontrolován i dalšími orgány dohledu, především v rámci kontroly čerpání dotací, které žádná pochybení nezjistily. Tvrzení podvodného jednání nebylo jakkoli řešeno ve smyslu trestněprávní roviny po celé řízení před daňovými orgány, které trvalo déle než 6 let, nebylo konstatováno a ani naznačeno, že by bylo vedeno či započato jakékoliv trestní řízení proti fyzické či právnické osobě v tvrzeném řetězci firem.

[6] Stěžovatel poukazuje na to, že předložené důkazy potvrdily, že jeho jediný smluvní dodavatel FI Holding, a. s. (a dokonce i jeho dodavatel BOREXO Trade s. r. o.) byl z hlediska plnění daňových povinností zcela neprobílemový, z uskutečněního plnění odvedl řádně a včas daň, podal daňová priznání; nedošlo tedy u něj k úniku na DPH ani k narušení daňové neutrality. Ačkoli byly tyto skutečnosti prokázány a byly obsahem spisu, městský soud se jimi nezabýval a nikterak se s jejich relevancí nevypořádal. Městský soud se stejně jako žalovaný zabýval pouze těmi skutečnostmi, které byly z jeho pohledu sporné, resp. neobvyklé a které přičítal k tíži stěžovatele, a zcela ignoroval ty, které svědčily ve prospěch stěžovatele a byly nezvratné či nepochybnitelné. Takový postup je zcela v rozporu s daňovým právem, jakož i s judikaturou SDEU. Stěžovatel poukazuje zejména na rozsudky SDEU ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03 ve věci Optigen a rozsudek ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 ve věci Kittel. Odkázal rovněž na rozsudky NSS sp. zn. 2 Afs 35/2007 a sp. zn. 2 Afs 37/2007.

[7] Městský soud se nevypořádal především s tím, že stěžovatel řádně a včas splnil veškeré zákonné podmínky pro přiznání nároku na odpočet, jednoznačně bylo prokázáno, že vývojové centrum bylo dodáno jako nové, za hodnotu v souladu se znaleckým posudkem a bylo používáno pro ekonomickou činnost stěžovatele. Nebyl předložen žádný faktický důkaz o tom, že stěžovatel věděl či mohl vědět o jakémkoli podvodném jednání, které by se týkalo DPH; nadto městský soud ani neuvedl, v čem podvodné jednání mělo spočívat, jaká byla účast stěžovatele a z jakých zdrojů měl stěžovatel vědět o tom, že se o nějaké podvodné jednání s cílem úniku na DPH jedná. Nebylo prokázáno, že nedoplatek vznikl u společnosti Dalyan, s. r. o. vůbec souvisí s dodávkou vývojového centra, nebylo rovněž prokázáno, zda tento nedoplatek nadále trvá.

[8] Stěžovatel má za to, že bez prokázání existence faktických skutečností nelze rozhodnout tak, jak městský soud učinil. Stěžovatel poukazuje na to, že městský soud na mnoha stránkách pouze rekapituluje a opisuje celé texty z dokumentů nacházejících se ve správním spise, především pak části rozhodnutí žalovaného; ve svých vlastních úvahách, zjištěních a formulacích je naopak skromný.

[9] Stěžovatel vznáší námítky ke konkrétním částem rozhodnutí městského soudu, kde se soud opírá o tvrzení, která jsou přičítána k tíži stěžovatele.

[10] Pokud soud na str. 15, resp. 16 uvádí, že „rozsah ověřování skutečností byl dán již tím, že se na uskutečnění předmětného plnění podílelo více daňových subjektů (ač žalobce tuto skutečnost popíral)“, stěžovatel namítá, že není zřejmé, co tím soud měl na mysli. Uvádí, že především nikdy netvrdil, že se na celkové zakázce v hodnotě vyšší než 100 mil. Kč, která je souborem špičkových high-tech technologií a zařízení, nepodílí svou prací a přidanou hodnotou více firem; to je zcela nemyšlitelné. Jediné, co stěžovatel konzistentně opakovaně zdůrazňoval, bylo, že v rámci výběrového řízení vybral jednoho generálního dodavatele, a to společnost FI Holding, a. s., s tímto subjektem měl uzavřenu smlouvu o dílo a s ním řešil veškeré problémy spojené s dodávkou. Jak již stěžovatel uvedl, tento dodavatel byl z hlediska daňového bezproblémový. Byť stěžovateli bylo zřejmé, že uvede-

ný dodavatel má své subdodavatele, komunikoval s tímto vybraným dodavatelem, který jediný byl za splnění díla odpovědný, což je normální a logický obchodní postup, který byl dán i Podmínkami poskytnutí dotace a pravidly pro výběr dodavatele. Tvrzení soudu je zavádějící a účelové, stěžovatel se vyjadřoval pouze v tom smyslu, že po právní stránce mohl ovlivňovat dodávku jen prostřednictvím svého generálního dodavatele.

[11] Na str. 18 rozsudku městský soud uvádí, že „stěžovatel měl povinnost postupovat podle Podmínek poskytnutí dotace a Pravidel pro výběr dodavatelů, (...) do tohoto řízení se přihlásily společnosti FI Holding, NERODIA CZ s. r. o. a Obchodní a investiční a. s., které všechny podaly nabídky dne 26. 7. 2010; tyto společnosti byly personálně propojeny (viz bod 44 na str. 13 napadeného rozhodnutí). Tato provázanost vyvolává nutně pochybnost ohledně transparentnosti výběrového řízení, neboť všechny tři společnosti byly úzce propojeny mezi sebou navzájem, včetně dalších osob v řetězci dodávek.“ Stěžovatel namítá, že tyto skutečnosti, k nimž se žalovanému opakovaně vyjadřoval, se nezakládají na pravdě, což dokládá výpisy z Veřejného rejstříku a Sbírky listin; z nich dle stěžovatele je zřejmé, že mezi soutěžiteli nebyla v době podání nabídek jakákoli propojenost; společnosti měly zcela odlišná sídla, odlišné osoby statutárních orgánů (tyto osoby stěžovatel jmenovitě uvádí) a zcela odlišné a u akciových společností stěžovatelem nezjistitelné akcionáře; jediným společníkem společnosti NERODIA CZ s. r. o. byl její jednatel p. B. Stěžovatel konstatuje, že všechny společnosti měly platná živnostenská oprávnění potřebná k realizaci zakázky a nebyl u nich dán žádný důvod k pochybnostem o jejich serióznosti a akceschopnosti, veškeré doklady potřebné k účasti na výběrovém řízení byly podepsány kompetentními osobami, a to v souladu se zápisy ve Veřejném rejstříku. Stěžovatel postupoval dle svého přesvědčení zcela s péčí řádného hospodáře, když ze všech dostupných veřejných zdrojů všechny subjekty prověřil. Vítězný subjekt, společnost FI Holding, a. s. nabídla nejlevnější nabídku, výsledky řízení byly potvrzeny následně i důslednou kontrolou provedenou Ministerstvem průmyslu a obchodu (protokol o výsledku kontroly byl žalovanému předložen), která konstatovala, že výběrové řízení bylo provedeno transparentně. Tvrzení městského soudu ohledně personálního propojení uchazečů ve výběrovém řízení v době podání nabídek a z této skutečnosti vyplývající údajná netransparentnost výběrového řízení je zcela nepravdivá a tato fakta lze jednoduše ověřit nahlédnutím do úplných výpisů z Veřejného rejstříku.

[12] Městský soud konstatuje, že „stěžovatel dostatečně neproověřil přihlášené společnosti do výběrového řízení, neboť by mohl z veřejných rejstříků zjistit, že jediný jednatel a společník společnosti NERODIA CZ s. r. o., p. B. byl zároveň jediným jednatel společnosti BOREXO Trade s. r. o. a tato společnost byla následně dodavatelem společnosti FI Holding a. s.“ Dle soudu „měl stěžovatel již z nabídky společnosti FI Holding a. s. vědět, že tato společnost má v úmyslu svěřit realizaci vysoutěžené zakázky v rozsahu 100 % subdodavateli BOREXO Trade s. r. o., což byla společnost, která vznikla necelé 2 měsíce před tím, než došlo k podání nabídky do výběrového řízení.“ Soud v této souvislosti konstatoval: „Uvedené je dle soudu významné, neboť dle bodu 1.6. Zadávací dokumentace si žalobce vyhradil právo odmítnout všechny předložené nabídky ve výběrovém řízení, proto nemůže obstát obrana žalobce, že musel (za těchto okolností) uzavřít smlouvu s vítězem výběrového řízení.“ Stěžovatel uvádí, že skutečnost, že p. B. tehdejší jednatel soutěžitele NERODIA CZ s. r. o., byl současně i společníkem společnosti, která byla dodavatelem společnosti FI Holding, a. s., není nikterak podezřelou a neobvyklou, neboť řada podnikatelů podniká ve vícero společnostech; fakt, že p. B. který se účastnil výběrového řízení za společnost NERODIA CZ s. r. o., a následně úspěšně jednal o dodávce se společností FI Holding, a. s., nepovažuje stěžovatel za podstatnou, neboť obchodní vztah měl stěžovatel pouze se společností FI Holding. Stěžovatel současně zdůrazňuje, že v rámci dokumentace k výběrovému řízení v předložených nabídkách společnost BOREXO Trade s. r. o. nikde nefigurovala a tak v době hodnocení nabídek stěžovatel o možné účasti uvedené společnosti jakožto subdodavatele nemohl vědět. Argument městského soudu, že stěžovatel dostatečně neproověřil společnosti přihlášené do výběrového řízení, čímž by mohl zjistit personální propojenost společností, je zcela lichý a z pohledu stěžovatele účelový. Stěžovatel zdůrazňuje, že naopak v době podání nabídek prověřen všech účastníků, které stěžovatel provedl, žádnou provázanost nevykazovalo; objektivně tak nebyl dán důvod k využití práva stěžovatele všechny nabídky odmítnout. Městskému soudu se uvedená vyfabulovaná „propojení“ stejně jako žalovanému zdají podezřelá, nicméně dle stěžovatele neprokazují vědomost stěžovatele o jakémkoli podvodném jednání, neboť uvedený řetězec společností nikterak nesouvisí se společností Dalyan Trade s. r. o., která údajně daň neodvedla; stěžovatel především zdůrazňuje, že obě výše uvedené společnosti – FI Holding, a. s. a BOREXO Trade s. r. o., jak bylo prokázáno příslušnými správci daně, daň řádně uhradily, a nebyl u nich žádný problém s daňovou neutralitou (stěžovatel rovněž přikládá potvrzení FÚ pro Jihomoravský kraj ze dne 17. 10. 2013 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti FI Holding, a. s.). Stěžovatel pouze dodává, že je zcela běžnou praxí, že subjekty, které se setkají ve výběrovém řízení, spolu později spolupracují, na tom není nic podezřelého. Stěžovatel tvrdí, že je mu městským soudem kladena k tíži

naprosto lživá domněnka, že v době podání nabídek byli uchazeči dle zjištěných informací z veřejných rejstříků propojeni. Správce daně v době svého zkoumání zřejmě zanedbal rozdíl mezi platným a úplným výpisem z Veřejného rejstříku a tuto jeho chybu následně ve své argumentaci převzal bez jakéhokoli ověření skutečností městský soud; ten však pouze opísal domněnky žalovaného. Pokud městský soud klade stěžovateli k tíži až následně personální propojení některých osob, které se na realizaci dodávek podílely, jedná se o nepřipustné retrospektivní posuzování.

[13] Stěžovatel se rovněž ohrazuje proti konstatování soudu, že „*montáž realizovaly osoby bez odborných zkušeností a znalostí dodávaných strojních zařízení*...“ Stěžovateli není zřejmé, z jakých důkazů a podkladů žalovaný a potažmo i městský soud vycházel. Na usazení, ukotvení a montáž daného souboru zařízení nebyly potřeba osoby s jakýmkoli speciálním vzděláním, osvědčením či kvalifikací; byly potřeba osoby manuálně zručné, technicky zdatné a proškolené. Městský soud naprosto ignoroval důkazy ve formě výslechů, které správce daně provedl; osoby, které práci prováděly, ji detailně popsaly; to že práce byly provedeny, je zjevné již z toho, že soubor zařízení byl zprovozněn a do dnešního dne řádně funguje. I kdyby k usazení a montáži zařízení snad bylo třeba speciální kvalifikace a osoby, které montáž provedly, ji neměly, nechápe stěžovatel, jak to má prokazovat jeho vědomost o daňovém podvodu; tomuto argumentu stěžovatel naprosto nerozumí.

[14] Městský soud zcela přebírá popis průběhu dopravy čtyř částí strojního zařízení, tak jak ji uvedl žalovaný. Stěžovatel k tomu uvádí, že skutečnosti zde městským soudem tvrzené – neekonomická a nelogická doprava jednotlivých komponentů, jsou mimo možnost ovlivnění stěžovatele. Z informací zjištěných žalovaným vyplývá, že každý z komponentů zařízení měl jinou obchodní cestu (některé fyzicky prošly prostorem v Lučenci, jiné ne). Na jednu stranu stěžovateli v průběhu daňového řízení bylo opakovaně kladeno k tíži, že „přepřav bylo málo“ – např. že stěžovatel nepotvrdil v rámci úspory přeprav přepravní list svému generálnímu dodavateli ale jeho subdodavateli; na druhou stranu je mu kladeno k tíži, že „přepřav bylo moc“, a žalovaný i soud se dotazují, proč se některá zařízení dopravovala z ČR do Lučence a poté až ke stěžovateli. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nikterak nemohl ovlivnit cestu jednotlivých komponentů souboru zařízení, pouze teoreticky se k uvedenému vyjadřuje s tím, že žalovaný i městský soud nepřípustně vysocí pravděpodobnou možnost, že v Lučenci docházelo k dalším pracím na zařízeních; zřejmě proto tam bylo nutno některé komponenty dovézt. Pokud se městský soud vyjadřuje ke krátké době, po kterou tam zařízení bylo, poukazuje stěžovatel na to, že i za několik málo dní se některé práce zcela objektivně dají realizovat. Stěžovatel poukazuje na to, že je jedním z největších výrobců a dodavatelů světelné techniky v ČR a na trhu funguje již 27 let; ze svých zkušeností poukazuje na zcela běžné typy obchodů a dodávek zboží v rámci přepravních řetězců ke konečnému zákazníkovi. To, že stěžovatel potvrdil přepravní list subdodavateli generálního dodavatele, příp. jeho přepravci, je dle stěžovatele naprosto běžnou obchodní praxí. Tvrzení městského soudu, že to, že stěžovatel potvrzoval přepravní a dodací listy, je nestandardní, je nesmyslné; stěžovatel poukazuje na to, že zda v zakázce bylo přeprav málo nebo moc, nedokáže posoudit; nicméně z hlediska generálního dodavatele to byl optimální počet pro úspěšnou realizaci zakázky při minimalizaci režijních nákladů.

[15] Městským soudem jsou stěžovateli kladeny k tíži běžné obchodní praktiky, které navíc stěžovatel sám nemohl nijak ovlivnit. Kromě výše uvedeného přepravy je mu kladeno k tíži, že „*skladoval ve svém areálu ve Židněvsi předmětný soubor movitých věcí, aniž by mu v době jeho převzetí náležel, přitom k jeho skladování nebyla uzavřena žádná smlouva*; žalobce tak ve svém areálu měl předmět dodávky, který byl ve vlastnictví jiné společnosti“. Stěžovatel opět popisuje běžnou obchodní praxi při dodávce rozsáhlých souborů, uvádí, že fakt, že byly komponenty souboru zařízení naváženy postupně, a některé se nacházely na plochách stěžovatele, není nijak v rozporu se smlouvou, obchodní praxí nebo předchozími tvrzeními stěžovatele. Žalovaný směřuje fyzické převzetí a uskladnění částí věcí (na přepravním listu) a převzetí kompletního díla dle smlouvy, které má za následek i přechod vlastnictví. Stejně pochybení přebírá i městský soud a zcela pomíjí, že k převzetí dle smlouvy a přechodu vlastnictví došlo až podpisem celkového předávacího protokolu.

[16] Stěžovatel považuje za zcela absurdní tvrzení městského soudu, který uvádí: „*Průběh realizace Vývojového centra dokresluje zjištění obsažené v odpovědi na mezinárodní dožádání, z něhož vyplývá, že zástupce společnosti System Robot jednal přímo s panem V. (potažmo s žalobcem) a to prostřednictvím zprostředkovatele TIESSE PRAHA, což vyvrací tvrzení žalobce, že při realizaci zakázky jednal pouze se společností FI Holding*.“ Odhlédne-li stěžovatel od logické nesprávnosti celé konstrukce – někdo měl jednat přímo – prostřednictvím zprostředkovatele, nepovažuje uvedenou skutečnost stěžovatel za nijak nestandardní; je zcela běžné, že již v rámci výběrového řízení jednal stěžovatel s několika odborníky, zjišťoval informace a technické podklady pro samotné výběrové řízení; takový postup je zcela logický a obvyklý, neboť bez těchto informací by stěžovatel nebyl fakticky ani teoreticky schopen vůbec zpracovat a vypracovat zadá-

vací dokumentaci a dohlížet na realizaci zakázky. Stěžovateli je tedy kladena za vinu jeho obezřetnost a snaha o zajištění co nejdokonalejší realizace zakázky, resp. je zde dokonce spatřována jeho účast na daňovém podvodu. Stěžovatel zdůrazňuje, že z žádných informací, které správce daně a žalovaný soustředili ve spise, nevyplývá, že by společnost TIESSE PRAHA byla jakoukoli součástí obchodního řetězce; tato společnost je odbornou firmou, která mimo jiné poskytuje informace v oboru robotiky; stěžovatel nechápe, proč mu je kladeno k tíži, že se s uvedenou společností, která mimo jiné komunikuje též se společností Systém Robot, v souvislosti s přípravou celého projektu radil. Není zřejmé, proč městský soud skutečnost, že stěžovatel konzultoval při přípravě projektu s nezávislými subjekty, které nadto vůbec nebyly součástí obchodního řetězce, vzal za stěžovateli přitěžující a vypovídající o povědomosti o daňovém podvodu.

[17] Za zcela nesmyslné tvrzení žalovaného, které převzal i městský soud, považuje stěžovatel závěry ohledně označení částí zařízení vyráběného společností Trumpf Praha stejným výrobním číslem jako již dříve touto společností stěžovateli dodané zařízení. Stěžovatel opakovaně žalovanému tuto skutečnost vysvětlil; speciální část dodaného souboru SPEC-LIFT-VYRTYCH byla přídatným zařízením pro stěžovatelem již vlastněné zařízení TruPunch 5000; tyto informace generální dodavatel svým dodavatelům pravděpodobně sdělil, a proto společnost Trumpf Praha, resp. její dodavatel označila dodávané zboží stejným číslem, aby se zařízení mohla snadněji párovat v rámci případných reklamací. Stěžovateli je opět kladeno k tíži běžná obchodní praxe.

[18] Městský soud uvádí: „S ohledem na výše uvedené nemohl soud přisvědčit námitkám žalobce, že *ohledně případu Vývojového centra prokázal, že bylo řádně vysoutěženo, řádně dodáno*,...“ Žalovaný ani městský soud neuvedli jakýkoli relevantní důkaz a jedná se pouze o ničím nepodložené tvrzení. Transparentnost výběrového řízení a splnění všech podmínek soutěže potvrdila i kontrola Ministerstva průmyslu a obchodu, což stěžovatel žalovanému doložil. Uvedené závěry městský soud zcela převzal od žalovaného bez jakéhokoli zdůvodnění.

[19] Městský soud nepřisvědčil důkazům stěžovatele ohledně prokázání řádného dodání Vývojového centra; přitom i sám žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 38 v bodě 132 uvádí, že „*důvodem pro odepření nároku nebyly pochybnosti o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění v předmetu a rozsahu sjednaném kupní smlouvou*“. Městský soud tedy svým hodnocením uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku popírá i konečná konstatování samotného žalovaného, ze kterých jinak bezvýhradně vychází.

[20] Stěžovatel nerozumí argumentaci městského soudu, kde se konstatuje: „...*cena dodávaného souboru movitých věcí byla uměle navyšována (znalecký posudek hodnotí cenu zakázky, nikoli výše popsaný řetězec obchodních společností vedoucí k navyšování ceny)*“. Městský soud zaměňuje pojmy; zadáním znaleckého posudku soudním znalcem bylo ověření ceny obvyklé; jednoznačně bylo potvrzeno, že zakázka byla dodána za cenu obvyklou, tento fakt uznal rovněž žalovaný, který cenu obvyklou nerozporoval (viz str. 8 – 9, bod 24 rozhodnutí žalovaného). Městský soud popisuje jakési umělé navyšování ceny; je však logické a naprosto běžné, že jednotlivé výrobní a obchodní společnosti realizují na zakázce zisk – marži, což je základní povinností podnikatelských subjektů, právě za účelem zisku podnikají. Městský soud zcela popírá konstatování samotného žalovaného a skutečnosti, které byly potvrzeny znaleckým posudkem, totiž, že cena, za kterou byla zakázka pořízena, je cena obvyklá; jasný důkaz to prokazující městský soud zcela ignoruje.

[21] Městský soud na str. 21 rovněž uvádí: „*Je konstatováno, že byla předložena smlouva mezi společnostmi Properties a Dalyan, která zajišťovala přepravu přímo společnosti žalobce do Židněvsi, což na dokladech bylo potvrzeno podpisem pana V.*“ Uvedené tvrzení je naprosto lživé. Městský soud ani žalovaný nedoložili žádný důkaz, kde a na jakých přepravních dokladech je podpis p. V. Tvrzení městského soudu v tom smyslu, že to byl právě p. V., který potvrzoval jednotlivé dopravy movitých věcí do areálu, je nepravdivé a nepodložené; stěžovatel navrhuje svědeckou výpověď jmenovaného. Jméno ing. J. V. (ne jeho podpis) je v celém případě uvedeno pouze u protokolu o zaškolení; jmenovaný se z hlediska odborného o dodání zařízení zajímal, proto se nechal rovněž vyškolit; tato skutečnost byla rovněž mimo jiné stěžovateli kladena k tíži (proč se nechal proškolení vedoucí pracovník, a ne jeho podřízený). Z uvedených nepodložených skutečností žalovaný a potažmo městský soud dovozuje závěry o tom, že stěžovatel vědět měl a mohl o podvodném jednání na DPH. Pokud městský soud konstatuje, že dáva stěžovateli k tíži, že přesto, že se tvrdil, že s nikým jiným než s dodavatelem FI Holding, a s., nejednal, bylo zjištěno, že vešel v kontakt s vícero společnostmi popsaného řetězce (např. nikoli od svého generálního dodavatele převzal jednotlivé části souboru, jednal se zástupcem italského výrobce), stěžovatel uvádí, že fakt, že dle běžných obchodních zvyklostí potvrdil přepravní list subdodavateli generálního dodavatele nebo jeho přepravci při postupných dodávkách zařízení do svého areálu, lze těžko definovat jako jednání s vícero společnostmi; fakt, že při přípravě projektu věc konzultoval i s jinými (odbornými) subjekty, které nikdy nebyly součástí obchodního řetězce, o ničím nevypovídá a konzistentní tvrzení stěžovatele o tom, že jednal pouze se svým dodavatelem, nijak nevyráčí.